

[Poul Schlüter]

værk, men man lod være med at digte, man skrev LOs skitse af i stedet.

Blot denne korte bemærkning til statsministeren. Det er rigtigt, at jeg under en TV-krydsild for nylig sagde, at det er godt med et fornuftigt forhold mellem socialdemokratiet og fagbevægelsen, for det mener jeg det er, men det skal være statsministeren, der bestemmer. Nu genoprettes freden gennem et regeringsknæfald for fagbevægelsen, det er lovgivningen i denne uge et udtryk for. Sådan skulle det ikke have været. Statsministeren skulle over for fagbevægelsen have været lige så stærk som sine socialdemokratiske forgængere.

(Kort bemærkning).

Glistrup (FP):

Fremskridtspartiet er enig med hr. Poul Schlüter i, at de materielle livsvilkår for mange i Danmark i dag er bedre, end de var for 20 år siden. Men vi er totalt uenige med hr. Poul Schlüter, når han mener, at dette skal tilskrives, at hr. Poul Schlüter og hans generation af politikere i de gamle partier har gjort det åh så godt, så godt. Det skyldes simpelt hen først og fremmest det slid og den arbejdsomhed, der har været i masser af danske virksomheder gennem disse 20 år. Det skyldes mange forhold, at vi har haft fred, at vi ikke har haft epidemier og mange andre ting. Det skyldes den indsats, der er gjort i tidligere generationer, i hr. H. C. Hansens tid, og hvad de gode gamle konservative nu engang hed, og det skyldes i meget vidt omfang, at man har levet på lånte penge med hr. Poul Schlüters stemme. Derfor har man forbrugt af det, der skulle være grundlaget for velstanden i 1980'erne og 1990'erne, hvor vi i stedet for skal til at tilbagebetale med renter og rentes rente. Derfor var hr. Poul Schlüters ubeskedenhed ikke særlig klædelig.

Melchior (CD):

Der er ikke så langt mellem arbejdsministeren og undertegnede, som man kunne tro ved at lytte til arbejdsministerens svartale i dag. Arbejdsministeren påpegede f.eks., at vi havde opkastet den tanke, at man i stedet for 2½ pct. for en 5. ferieuge skulle nøjes med noget lavere, f.eks. 1½ pct. Ja, sagde arbejdsministeren så, hvad ville lønmodtagerne sige til det? De ville højst sandsynligt blive sure i

begyndelsen, al ære det, men mon ikke de ville blive mere sure, hvis man nu giver dem 2½ pct. og så til efteråret kommer og inddrager noget af det, man nu uddeler, i form af skatter, afgifter, moms eller andet? Hvis det ikke kommer til at gå sådan, så al ære. Så har regeringen, muligvis hjulpet af internationale konjunkturer, som jeg både for regeringens og for landets skyld håber vil bedre sig, virkelig noget at henvise til. Foreløbig må vi frygte, at det vil gå sådan, og da er det altså, at vi har den tillid til befolkningen, også den del af den, der er lønmodtagere, og det er langt den største del, at man ville have forståelse for at vise nogen tilbageholdenhed mod så ikke at stå over for en ny konfiskation.

Dette, at det er logisk at give 2½ pct. pr. uge, som man hidtil har gjort, gjorde jeg selv opmærksom på i min tale, men det er ikke alt, hvad der er logisk, der også er rigtigt. Jeg gjorde opmærksom på, at 10 pct. er en overdækning af 4 ugers arbejdsindtægt, og at det altså ikke behøver at være en naturlov, at man også, når den 6. og 7. uge kommer, fortsætter på den måde. Jeg ser gerne, at vi kan det, hvis der er råd til det. Det, jeg betvivlede, var, at der var råd til det, og at regeringen egentlig stod over for en befolkning, der ville vise forståelse for en tilbageholdenhed, bare den er rimelig.

Arbejdsministeren talte også om, at det var urimeligt, at vi ville foreslå fuld taktregulering til de offentligt ansatte. Jeg har fuld forståelse for arbejdsministerens og andre ministres argumentation i så henseende for, hvor meget det ville fastlåse visse ting. På den anden side er det også et unormalt forslag, som er et resultat af en unormal situation. Der har gentagne gange været et sådant bånd på de offentligt ansattes lønudvikling, relativt set over for andre sektorer af samfundet, at vi undtagelsesvis har følt det nødvendigt – som vi altså vil gøre det i udvalget inden anden behandling – at stille et ændringsforslag, som vi under andre omstændigheder ikke ville stille, men som bekendt, i unormale tider bliver det normale unormalt, og her har vi altså en sådan situation, at det vil være berettiget at gå til dette ret usædvanlige skridt.

Så er der spørgsmålet om arbejdsløshedsdagpengene og deres størrelse. Arbejdsministeren var dygtig og drog dramatisk samtidig